

Minnaar

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314364

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Ambo|Anthos, Amsterdam
© 2021 Ilse Ruijters

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Ilse Ruijters

Minnaar

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Ook als jij een keer niet thuis bent, of ik een late vergadering heb, zouden we samen zijn; je hoeft niet naast elkaar te zitten om elkaars aanwezigheid te voelen.

Ik zal je voor of na mijn vergadering een appje sturen. Niets bijzonders. Iets in de trant van 'het loopt hier uit' of 'ik kom er nu aan'. Gewoon, in het openbaar.

Ik zou je kunnen bellen, zonder eerst de deur achter me te sluiten.

We zouden al die dingen kunnen doen die normale geliefden doen.

Weet je wel hoezeer ik daarnaar verlang? Naar gewoon zomaar met jou over straat kunnen lopen.

Naar boodschappenlijstjes opstellen aan tafel en dat ik dan aan jou vraag: 'Heb jij nog wat nodig?', en dat jij dan zegt: 'Brood en pesto.'

Naar samen chocoladepinda's eten in bed.

De gewone dingen.

Een leven samen.

Want liefste, dit is allang geen verliefdheid meer, dit is een diep verankerd houden van.

O, ik moet ophouden. Ik hoor hem... Hij komt naar boven.

Weet dat ik van je hou.

Dat jij van mij bent en ik van jou.

Met liefde.

‘Søren?’ Ze legde haar hand op de openstaande deur en keek het appartement in. ‘Søren, ben je hier?’

De loft lag er verlaten bij.

‘Søren? Hallo?’

Ze fronste haar voorhoofd. Zonder iets te zeggen had hij net de centrale toegangsdeur voor haar ontgrendeld, ze had de lift genomen en nu stond zijn voordeur wagenwijd open.

‘Ja, kom maar tevoorschijn, hoor.’

Ze draaide zich om, maar ook achter haar was niemand te bekennen. Een lege hal met dichte deuren.

Waar was hij? Wat betekende dit?

Ze keek weer naar binnen, naar de ruimte die ze zo goed kende, maar die altijd nieuw bleef: het keukenblok met drie bierflesjes erop, de gitaar, het surfboard tegen de muur – zijn allereerste board ooit. Een stilleven van het bestaan van een drieëntwintigjarige.

‘Søren? Kom op, dit is niet leuk meer! Waar ben je?’

Op haar hoede stapte ze naar binnen. Onder haar hakken voelde ze zand, de geur van een drogende wetsuit kroop in haar neus.

Geïrriteerd haalde ze haar mobiele telefoon uit haar handtas, klaar om hem een berichtje te sturen. Wat

was dit voor onzin? Waarom was hij hier niet gewoon om haar...

Het was alsof een tijger haar besprong. Zomaar, uit het niets. Ruw, onverwacht en behendig.

Instinctief probeerde ze om te kijken, maar degene die haar vasthad, hield haar zo stevig beet dat dat niet ging.

Ze gilde, waarop de man achter haar meteen zijn hand over haar mond heen legde. 'Ssst.'

Ze gilde harder.

'Ssst,' klonk het strenger. De duim die bij de hand hoorde drukte tegen haar neusgaten. Paniekerig probeerde ze lucht naar binnen te zuigen, maar het ging niet. Allemensen, het ging niet!

Wie? Wat? Met al haar kracht probeerde ze zich los te wurmen, maar de grip om haar bovenlijf was zo stevig dat ze zich met de beste wil van de wereld niet kon bewegen.

De man achter haar blies in haar oor. Haar ogen draaiden zich zo ver mogelijk naar rechts, zodat ze tenminste een glimp van hem kon opvangen.

Met een ferme ruk werd haar te verstaan gegeven dat dat niet de bedoeling was. De grip om haar hoofd verstevigde, de andere hand liet haar los. Eén tel dacht ze dat ze vrij kon komen, maar het volgende moment werd er een blinddoek over haar ogen heen getrokken; een strakke band die geen spoortje licht doorliet.

‘Stil zeg ik.’

Het was zijn stem.

Søren.

Alsof ze niets woog, tilde hij haar op en droeg hij haar naar het bed. Ze hoorde hoe de deur achter haar in het slot viel. Hij smeed haar op het matras. Een zoete tremor van opwinding kroop door haar lichaam toen hij tergend traag haar schoenen een voor een uitdeed.

‘Je liet me schrikken, gek.’

‘Ssst.’ Zijn vingers kropen omhoog, naar de sluiting van haar leren rok. Zijn handen waren groot en grof. Zijn lange, blonde haar kriebelde over haar benen.

Ik zou hier niet moeten zijn, dacht ze nog, maar die gedachte was al vervlogen toen zijn tong nog maar bij de binnenkant van haar knie was.

Ze streek met het puntje van haar vinger over het grote litteken op zijn borst. Het was haar lievelingsplek; hier kwam alles aan hem waarvan ze hield samen. Zijn stoerheid (het litteken was het gevolg van een kitesurfongeluk), zijn onvoorspelbaarheid (net als zijn karakter was de lijn grillig en grof), maar ook zijn kwetsbaarheid.

Het was net alsof hier, op dit onvolmaakte deel van zijn huid, een stukje van zijn innerlijk naar buiten kwam.

Hij, echter, wilde niet dat ze het aanraakte. Hij pakte haar hand vast en draaide zijn gezicht naar haar toe. 'Waar denk je aan?'

'Nergens aan.'

'Alsof jij het type bent dat nergens aan kan denken.'

'Je schat me te hoog in.'

Hij grijnsde. Zijn ogen hadden dezelfde kleur als de Noordzee op de dag waarop ze elkaar hadden ontmoet: haar veertigste verjaardag. Windkracht zes. Lentestorm. Ze had het meteen geweten: ik moet wegrennen van deze jongen. Maar zijn natte, koude hand had de hare geschud en zijn aanraking had zo'n siddering in haar lijf teweeggebracht dat alles

al gebeurd was voordat hij zelfs maar zijn naam gezegd had.

Søren.

Seks.

‘Nien?’

Ze lachte terug. ‘Ik denk aan hoe dit allemaal niets te maken heeft met het echte leven.’

‘Ah, het échte leven.’ Hij lachte kort en schor en trok haar dichtert tegen zich aan. ‘Dat was ik even vergeten; dat jij twee levens leidt. Eén echt leven en één nepleven.’

‘Je snapt wat ik bedoel.’

‘Ja, natuurlijk snap ik wat je bedoelt, maar dit...’ Hij verplaatste zijn hand naar haar bil en kneep er zachtjes in. ‘Dit voel ik toch echt écht. Je ligt hier toch? Je haalt toch adem? Lééft nu toch?’

‘Ik heb het niet over leven als werkwoord, maar over het leven dat ik leid.’

‘Het leven waar ik onderdeel van ben, bedoel je?’

‘Jij bent geen onderdeel van mijn leven.’

‘O nee.’ Hij zei het cynisch. ‘Sorry, mevrouw Metsaers. Dit is inderdaad allemaal nep. Dit gebeurt eigenlijk helemaal niet.’

Hij had gelijk. Natuurlijk had hij gelijk. Dat wist hij, dat wist zij en dat was ook precies het probleem. Langzaam maar zeker werd hij inderdaad onderdeel van haar leven.

En daarom moest het stoppen.

Nu.

Hier.

‘Søren?’

‘Ja?’

Onder haar oor hoorde ze zijn rustige hartslag, voor haar lag zijn vrijwel onbehaarde, strakke jonge jongensbuik. Plat met het streepje donshaar dat naar beneden liep en onder het dekbed verdween.

Ze trommelde op zijn heup.

Tegenover het bed hing een poster van een free-runner. De man sprong van de ene op de andere wolkenkrabber. Net niet genoeg kracht, net te veel twijfel bij de afzet en hij was dood.

‘Wat?’ Onschuldig keek hij haar aan en voordat ze de kans kreeg te antwoorden was hij al boven op haar gerold. In zijn ogen schitterden pretlichtjes, om zijn lippen krulde een glimlach. ‘U wilt toch niet zeggen dat dit de laatste keer is?’ Hij liet een stilte vallen, die veel te lang duurde.

Nu moest ze het zeggen. Nu. Kom op: het is over.

‘Hé.’ Een moment leek hij te schrikken.

En meteen bedacht ze zich. Want hoe kon ze hem kwetsen? En hoe kon ze zeggen dat ze niet meer wilde, terwijl dit zo verzengend goed voelde?

Ze schudde haar hoofd. Niets aan de hand. Nee joh, ben je gek? Natuurlijk was dit niet de laatste keer.